

ловитъ гласъ и отбрани думи черти отъ живота му, неговитъ достоинства, отношенията му къмъ осиротелитъ, жалбитъ на последнитъ и множество други разнообразни причитания, който не се поддаватъ на никакво описание. Има опитни оплаквачки, които въ причитанията си влагатъ много осмислени думи, изразени дори и въ поетична форма, способни наистина да възбудятъ плачъ и ридание у присъствающитъ. Но случаватъ се и такива, които, въ усърдието си изреждатъ такива наивни и просташки даже работи, които възбудятъ само смѣхъ. Оплакването обикновено се свършва съ това, че на покойника се възлага да носи много здраве на по-рано починалитъ близки на опечаленитъ, или да имъ съобщи нѣкои интересни за тѣхъ работи отъ тоя святъ.

Покрай това, тъй да се кажи официално оплакване на покойника, всички роднински нему жени сж длъжни, като додатъ да го навестятъ и да донесатъ вощена свѣщъ и китка на гроба му, да го дооплакватъ като изреждатъ въ това дооплакване болкитъ за милитъ свои покойници, излагатъ предъ тѣхъ окаяното си положение и ги натоварватъ да занесатъ много здраве на близкитъ имъ на оня святъ.

ПОГРЕБЕНИЕ

Когато нѣкой умира въ Самоковско, домашнитъ му гледатъ да не плачатъ на високо, защото щялъ да се „разполови“, т. е. да остане нѣколко часа ни живъ ни мъртавъ и да се мжчи. Щомъ се увѣрятъ, че е умрялъ, тогава се почва сжщински плачъ и писъкъ до Бога, придруженъ по нѣкога и съ клетви противъ послѣдния, за дѣто имъ отнелъ покойника. До като още умира, даватъ му да държи свещъ въ ржка. Щомъ свърши, ако е старъ човѣкъ, кжпятъ го въ корито, обличатъ го въ нови дрехи, турятъ го предъ иконата възнакъ къмъ изтокъ и му запалватъ кандило и дълга воцена свѣщъ надъ главата. Ако отъ двамата съпрузи умре едина, не-премѣнно му обличатъ нѣщо отъ вѣнчалнитъ дрехи, за да може да се намерятъ по тѣхъ на оня свѣтъ. Следъ като му затворятъ устата, превързватъ му ржцетъ скръстени на пжпа, покриватъ го съ покривъ и окичватъ главата му съ цвѣтя.